

இவ்வையத் தனையும் மூதலில் சொல்லிவிட்டு, இப்பொழுது நாம் கஃத்தின் மூதல் நாளின் அரங்கறேறத் துக்குத் திரும்பப் போவோம், அதாவது திருவிழாவின 10வது நாள். அன்றையச் சம்பவம் திரௌபதியின் திருமணம். பாஞ்சால மன்னனின் அரண்மனையில் நடக்கும் சூயம் வரத்தில் ஆரம்பிக்கிறது நாடகம். அரசர் வில்லை எடுத்து வர ஆணையிடும் கட்டத்தில் மடேயில் நாடகம் நின்று போகிறது. இதற்குள் நேரம் நள்ளிரவதை தாண்டிவிட்டது. மல்லர்கள் போல் வடேமணிந்த சில நடிகர்கள் (பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் பசேப்படும் போர்வீரர்கள் / மல்யுத்தக்காரர்கள் இவர்கள்) கோவிலுக்குச் சென்று 30 அடிக் 40 அடி நீளத்தில் மஃங்கிலால் செய்யப் பட்ட பஃஜை செய்வித்து புனிதப்படுத்தப்பட்ட ஒரு வில்லை எடுத்து வருகிறார்கள். கிராமத்து மக்களும் பறமற்றும் சிலம்பு ஒலிக்க இவர்களிடம் வருகிறார்கள். ஆங்கில எழுத்து F போன்ற ஒரு மரச் சாதனமும் வருகிறது. ஒரு வில்லில் மரத்தாலான ஒரு மீனாடம் ஒரு சின்னச் சக்கரம் உள்ளது. அந்த வில்லைத் தான் அங்கு கஃடியுள்ள மன்னர்கள் எடுக்க முயற்சி செய்து தோற்றார்கள், ஆனால் அருச்சுனன் அதைத் தஃக்குவதில் வெற்றியடந்தது இலக்கையும் அடித்து விடுவான். கஃத்து நிகழ்ச்சி திரௌபதியின் திருமணத்துடன் நிறைவடையும். மறுநாள் திரௌபதியின் திருமணம் மீண்டும் கொண்டாடப்படும், அதாவது தன்னிந்தியக் கோவிலில் இத்தகைய கோவில் விழாக்களில் நடக்கும் அனதைத் து சடங்கு முறைகளையும் அது நடப்பெறும். கோவிலின் கர்ப்பக்கிருகத்தில் திரௌபதியின் சிலைக் கருகே அருச்சுனன் சிலையும் வகைக்கப்படுகிறது. அனதைத் துத் திருமணச் சடங்குகளும், அம்மனின் கழுத்தசைச் சூற்றித் தாலிகட்டுவது உட்பட அனுஷ்டிக் கப்படுகின்றன. மறுபடியும் அந்தச் சிலை கிராமத்தசூற்றி எடுத்துச் செல்லப்பட்டு, கிராமம் முழுவது விழாக்கோலம் கொள்கிறது. பிறகு அம்மன் கோவிலுக்குத் திரும்புகிறாள். இங்கே பண்டைய காலத்து அம்மன் மற்றும் காவல் தெய்வத்தை திரௌபதி அம்மனாடன் இணைப்பது மீண்டும் உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது. காவியம் (பிரசங்கி), நாடகம் (தெருக்கஃத்து) மற்றும் சடங்கு (அம்மன்) என்பவற்றின் ஒருங்கிணைப்பும் இங்கே நடக்கிறது. ஒவ்வொன்றும் அவற்றின் தனி அடையாளத்தைக் கைக்கொண்டிருக்கையிலேயே, அவற்றிடையேயான உறவுடன் ஒன்றிணைவது இது.

மற்றொரு நாள் நாடகத்தில் சூபத்திரையின் திருமணச் சம்பவம் நடிக் கப்படும் போதும்,

திரும்பும் மீண்டும் அத்தனை வபைவங்களுடனும் கொண்டாட்டத்துடனும் நடக்கும். திருவிழாவின் மிகமுக்கியமான நாள் திரௌபதி வஸ்திராபகரணம் நடிக் களதுத்துக் கொள்ளப்படும் நாள். சம்பவங்களின் கோர்வையில், நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டியது, திரௌபதி நாடகத்தில் ஒருபாத்திரம் மட்டுமல்ல, அவள் கிராமத்தின் காவல்தயெவம். சமீபத்தில் பதிப்பியாக சூரூதி ஏறிக் கொண்டு போவதற்கும். உணர்ச்சிகளின் தீவிரம் அதிகரித்துக் கொண்டு போவதற்கும், பார்வையாளர்களின் சீற்றத்துக்க்கும் இதுவே காரணம். திரௌபதியின் துகிலுரிப்பு நடக்கும் தருணம் வரும் சமயத்தில், கிட்டத்தட்ட பொழுது விடியும் நேரம், கபித்துமுந்தயை இரவு 9.30 மணியிலிருந்து நடந்துகொண்டிருக்கிறது. அது வரையான உரத்த கோபவெளிப்பாடுகள், தரையதிரும்ப வகையில் மிதித்தல், துரிதமான உடற்சூழற்சிகள் இவற்றின் தாக்கத்தலால் பதிப்பியாய் சமீபத்தின் பதற்றம் அதிகரித்துள்ளது. திரௌபதி மடேகைக் குள் அழதை துவரப்பட்டது அவளது ஆடையின் இதோ நீக்கப்பட்ட போகிறது. இப்பொழுது நாடகம் நிறுத்தப்பட்டது. கட்டியக் காரணம் மடேகைக் குள் வந்து திரௌபதி அம்மனபை புகழ்ந்து பாடி மன்னிப்புக் கேட்கிறான். கற்பிரம் ஏற்றி பிரார்த்தனை செய்கிறான் “அம்மா, நாங்கள் இங்கு செய்வதற்கெல்லாம் எங்களையே மன்னித்துவிட்டு. பாண்டவர்களைப் பொறுத்தது போல் எங்களையையும் பொறுத்துக் கொள். கருணைகாட்டி, ஏனென்றால் நாங்கள் எங்கள் வயிற்றுக்காக இதையே செய்கிறோம்” என்று சொல்லி புனித “வீரகந்த” தத்தை திரௌபதியாக நடிப்பவருக்க்கும் துச்சாசனனாக நடிப்பவருக்க்கும் கொடுக்கிறான். திரௌபதியின் வஸ்திராபகரணம் தொடங்குகிறது. திரௌபதி கிருஷ்ணனிடம் பாதுகாப்பு வேண்டிக் கதறுகிறாள். துச்சாசனன் அவளையே மடேகைக் கு இழுத்துக் கொண்டு வந்திருப்பதாகப் பொருள். ஆனால் அவள் துச்சாசனன் பிடித்திருக்க்கும் ஒரு கோலின் மறுமுனையைப் பற்றிக் கொண்டு ஓடிவருகிறாள். நாடகத்தின் திரௌபதி ஒரு ஆண் நடிகர் தான் இருப்பினும் துச்சாசனன் அவளையே தடுவதுகிட்ட இல்லலை. துகிலுரிப்பு சமயத்தில், பார்வையாளர்கள் ‘கோவிந்தா’ ‘கிருஷ்ணா’ என அலறிக் கொண்டு திரௌபதியைப் பாதுகாக்க மடேகைக் கு ஓடிவருகிறார்கள். பலருக்க்கும் சன்னதம் பிடிக்கிறது, பார்வையாளர்களில் நிதானமாக இருப்பவர்கள் அப்படி ஆவசேம் பிடித்தவர்களையும் மடேயை நோக்கி ஓடும்பவர்களையும் இறக்கமாக பிடித்துக் கொள்கிறார்கள். திரௌபதி மற்றும் துச்சாசனன் வடேமணிந் திருக்க்கும் நடிகர்களும் ஆவசேம் பிடித்து வறியிபிடித்ததுபோலக் காணப்பட்டிருக்கிறார்கள் அல்லது மயக்கமடைகிறார்கள். கிராமத்து நாடகவடிவில் திரௌபதி வஸ்திராபகரணத்தகைக் கண்டவர்கள்க்கும் இந் துச்சமீழலுக்க்கும் வறியியே திரகைக் கு முன் மாநகரப் பார்வையாளர்கள்க்காக நடக்க்கும் ஒன்றையே மணிநேர நாடகங்களில் வழங்கப்பட்டது உயிரிழந்து காணப்பட்டும். தன்னிந்திய நாட்டார் கலவையிவங்கள் அனதையையும் விட திரௌபதி தின் பணை கதாபாத் திரங்கள் காணச் சகிக் காதபடி இருந்து போதிலும் இப்படி. (ஒரு தாக்கம்.)

இந்த நாடகப்பாத்திரம் அவளது வழக்கமான ஆடையின் மலே இறுதி அடக்காய் சூற்றிக் கொண்டு அவளது தய்யமையைக் காப்பாற்றும் இந் தப்புடவையே கிராமத்தின் இடையர் சமீகத்தினரால் நன்கொடியாய் வழங்கப்பட்டும், இது அவர்களது பரம்பரையே உரிமையே எனபது அவர்களையே கோரிக்கை, இது பொதுவாகவும் ஆமோதிக் கப்பட்ட ஒரு விஷயம். ஏனெனில் அவர்கள் நம்பிக்கைப்படியாதவகூலத்தகைச் சேர்ந்த கிருஷ்ணன் அல்லவா அவளையே காப்பாற்றியது? இதையே கொடுப்பதினால் திரௌபதி அம்மனின் விசேஷமான ஆசிகளையே தாம் பெறுவதாகவும் அவர்கள் நம்புகிறார்கள். பதிமீன்றாம் நாளையே நிகழ்ச்சி அரூச்சுனன் பாசுபதாஸ்திரத்துக்க்காக சிவனுக்க்குத்

தவம் புரியும் சம்பவம் பற்றியது. இந்த சம்பவத்துக்கு முன்னரே பாடாக, கிராமத்தினர் திருவிழாவின் துவக்கத்துக்கு முன்பே இதற்கென குறித்து வதை துக்கப்பட்ட ஒரு 80 அடி பனமைரத்தவை வீழ்த்தப் போவார்கள். அவ்விடத்துக்கு சடங்குகளுடன் ஊர்வலமாகப் போய், அந்த மரத்துக்குப் பிணை செய்து பின் அதை வீழ்த்துவார்கள். பின்பு அதை மலேதாளத்துடன் ஊர்வலமாக அரங்குக்கு எடுத்து வருவார்கள். அதை நேர்த்தியாகச் சீவி 2 அடி இடவைளெயில் மிங்கில்களைப் படிப்போலச் சொருகி ஏணி போலச் செய்வார்கள். மரத்தின் இலகைகளை நீக்கிவிட்டு அதன் உச்சியில் ஒரு மடையை எழுப்பப்படும். தன்னிந்தியக் கோவில்களின் சுவர்களில் இருப்பதைப் போல சிவப்பும் வள்ளையுமாய் வண்ணங்கள் அடத்தடுத்து அடிக் கப்படும். பின் ஒரு ஆழமான குழியில் அது இறக்கப்பட்டதும் குழி மட்டப்பட்டும், ஒரு உயரமான கம்பத்தின் மலேன மடையையும் அதன் உச்சியை அடவைதற்கான படிகளும் அமகை கப்பட்டும். நிகழ்ச்சி நடக்கும் தினத்தன்று, கிராமத்துப் பணிகள் அந்த இடத்தை சாணத்தால் சூத்தம் செய்து, அரிசி மாவினால் கோலமிட்டு அலங்கரித்திருப்பார்கள். அந்தக் கம்பம் சிவனின் இருப்பிடமான கலைய மலையைக் குறிக்கிறது: அருச்சுனன் அதன் மலேநேர்த்தவம் புரிவான். இது கோவிலுக்கு அருகில் கட்டித் து நடக்கும் இடத்துக்குப் பக்கத்தில் அமகை கப்பட்டிருக்கும். நிகழ்ச்சியன்று இரவு 9.30 மணிக் கு அருச்சுனன், பரிவாங்க சடங்கு பிணை, ஒப்பனை எல்லாம் முடிந்ததும், பம்பை ஒலிக்க முழுவதே துடன் கோவிலுக்குப் போய் அம்மனை வழிபட்டு பின் தன் நடிப்பை ஆரம்பிக்க வருவான். தன் சகோதரர்களிடம் விடப்பெற்று அந்தக் கம்பம், அதாவது சிவனின் இருப்பிடமான கலைய மலையை நோக்கி நடப்பான். கிராமத்தில் மணமாகிக் குழந்தைகளில் லாத பணிகள் இப்போது அதைச் சூற்றிக் கட்டியுள்ளனர். அவர்கள் மங்கள ஸ்நானம் செய்து, ஈரப்புடவையுடனேயே, மணிக் கட்டுகளில் மலர்வளையங்களாகக் கட்டிக் கொண்டு, வற்றிலைப் பாக் கு, தங்கைய்கள், வாழ்பைப் பழங்கள் போன்றவற்றை தாம் பாளங்களில் ஏந்திக் கொண்டு அந்த பனமைரக் கம்பத்தை வழிபாட்டு முறைப்படி சூற்றிவந்திருப்பார்கள். இசைக் குழுவின் கம்பத்துக்குச் சூற்று துரத்தில் ஒரு மரப் பலகையில் அமர்ந்து பாடிக் கொண்டும் இசைக் கருவிகளை இசைத்துக் கொண்டும் இருக்கிறார்கள். அருச்சுனன் விருத்தப் பாடல்களைப் பாடிக் கொண்டு மின்று முறை கம்பத்தை சூற்றி வருகிறான். இந்த நிகழ்வுகான பாடல்கள் சவை அருட்தொண்டர்களின் பாடல்களிலிருந்து அண்மையை கடந்தகாலத்தில் சிவனைப் புகழ்ந்து இயற்றப்பட்ட பாடல்கள் வரை எடுக்கப்பட்டிருக்கும். அவனும் தன் கையில் ஒரு மஞ்சள் துணியில் தங்கைய், வற்றிலைகள், வில்வ இலகைகள், படிகள் இவற்றை எடுத்துச் சீனென்று, சிவனைப் பிணைக் க மடையை மலேநேர்த்திவனைப் புகழ்ந்து பாடல்களைப் பாடிக் கொண்டு இருக்கிறான். மலேவே வரும் வரை பல மணி நேரங்களாக் கு அவன் நிதானமாக ஒவ்வொரு பாடலாக் பாடி, படிப்படியாய் மலேநேர்த்தி உச்சியை அடைய ததும், மரப் பலகையில் அமர்ந்துள்ள வாத் தியக் கோஷ்டியும் அவன் பாட்டுக்குத் துணையாக இசைத்துப் பாடுவார்கள். இறுதியில் சிவன் ஒரு வடேன் வடேத்தில் வளைப்பட, 80 அடி உயரக் கம்பத்தின் மலேவிரும் கு அருச்சுனனும், நிலத்தில் நின்றிருக்கும் சிவனும் வாக் குவாதம் நடக்கிறது. வடேன் வடேத்தில் வந்திருப்பது சிவன் என்பதை அறிந்ததும் அருச்சுனன் கற்பிரம் ஏற்றி மலேவிரும் கு பிணை செய்கிறான். அர்ச்சிக் கும் மலர்களும், வில்வ இலகைகளும், விபுதியும் விழ ஆரம்பிக்கையில், கீழே கம்பத்தைச் சூற்றி நின்றிருக்கும் பணிகள் தங்கள் புடவை முந்தானைகளை விரித்து அவற்றைத் திரட்டிக் கொள்கிறார்கள். அவர்களும் ஆசி கிடைத்துவிட்டது, இனி அவர்கள் குழந்தையின்றி இருக்க மாட்டார்கள். அன்றைய நாடகம் தவம் முடிந்து பாசுபதாஸ திரத்ததைப் பெறுவதுடன் முடிகிறது.

பதினாறு ந்தாம் நாளின் கததை விராடபர்வதத்தில் நடக்கும் சம்பவங்கள் அன்றைய தினம் நாடக அரங்கம் ஊருக்கு வளையே உள்ள ஒரு வயல் வளிக் கு நகர்கிறது. கிராமத்தின் ஆடுமாடுகள் வழிதவறிப் போய் விடாமல் இருப்பதற்காக அங்கயே ஓட்டிச் செல்லப் பட்ட சமீபப் பட்டாளம்..அம்மனின் விழா ஊர் வலம் அங்கு செல் கிறது.பிரசங்கியும் அங்கே இடம் மாறி தன் விளக்கவரையை அங்கே நடத்துகிறார்.அலிவடேம் பிண்ட் உள்ள அருச்சுனனும், விராடத்தின் உத்தரகாமாரனுடன் பறையிசை ஒலிக்க அங்கே வந்து காளியின் பிஜைமாதத்தில் பிரார்த்தனை செய்து கோவிலின் புனித வாளால் அங்குள்ள ஒரு வாழை மரத்தையெட்டியபின் ஆடுமாடுகளையே கிராமத்துக்குள் பாதுகாப்பாக அனுப்புவதைக் கிறான். கைப்பற்றப்பட்ட ஆடுமாடுகளை விடுவிப்பதற்கு சம்பந்தமே இல்லாமல் உத்தரகாமாரன் அவ்விடத்தில் அங்கும் இங்கும் ஓடுகிறான் இங்கும் மூழ்கிராமமும் இச்சம்பவத்தையே காண வந்திருக்கிறார்கள். மழை பொய்த்த இடங்களில் விராடபர்வ நாடகத்தையே நடத்தினால் மழை வருவது நிச்சயம் என்றவொரு நம்பிக்கையினால் இந்தச் சம்பவத்தையே மட்டும் எடுத்துக் கிட்டு நடத்தத் தனியாக உபயம் செய்து நடத்தும் வழக்கம் உண்டு.

அடுத்தநாள் நிகழ்ச்சி கிருஷ்ணன் துதுப்போவது பற்றியது, திருக்கிட்டு நடக்கும் அனதையே இடங்களிலும் இந்த நாளையே நிகழ்ச்சிக் கான சிலைவாசல் யாதவர் சமீபத்தினரின் உபயத்தில் நடக்கும். கிருஷ்ணன் ஒரு யாதவன். அதையே தவிர, விதுரனின் விருந்தாளியான கிருஷ்ணனுக்குக் கொடுப்பதற்காக அனதையே யாதவ வீடுகளிலிருந்தும் உணவுப்பொருட்களும், இனிப்புகளும் நிகழ்ச்சி நடப்பெறும் அரங்கிற்கு எடுத்துவரப்படும். சண்டையிடும் இரு பிரிவினருக்கிடையில் சமாதானமூயற் சிகளில் கிருஷ்ணன் தோல் விடவையால் கதையின் இப்பகுதியை மட்டும் தனியாக எடுத்துக் கொண்டு எந்தக் கிட்டு நடப்பெறுவதில்லை. இச்சம்பவத்தையே மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு கிட்டு நடத்தினால் கிராமத்தில் சண்டை உண்டாகும் என நம்பப்படுகிறது.இது தப்பாமல் நடந்திருக்கிறது என சாட்சியளிக்கப் பலரும் உண்டு. அப்படி ஏதாவது கட்டாயக் காரணங்களாக இருந்தச் சம்பவத்தையே தனியாக எடுத்து நடக்க நேர்ந்தாலும், அந்தக் கிட்டு கிருஷ்ணனின் மூயற் சி தோல் விடவையில் மூற்றுப்பெறாமல், “நான் திரும்பவை வருகிறேன். இதையே பற்றி யோசியுங்கள்” என கிருஷ்ணன் திருத்தராவை பிரிவிடம் சொல்லிச் செல்வதாக முடிவையே செய்யப்பட்டும். பாரதவிழாவின் 16வது நாளன்று அரவானின் பலி நடிக் கப்பட்டும். ஊரில் காளிக் குக் கோவில் இருந்தால் அதற்கு வளையே ஒரு 25 அடி உயர் உருவம் எழுப்பப்பட்டும், இல்லையெனில் பலி கொடுக்கவேண்டிய வயல் வளியில் ஒரு காளி உருவமும் உருவாக் கப்பட்டும் வகை கப்பட்டும். கிரீடத்தினால் அரவானின் தலையே கிராமத்துக்குயவர் ஒருவரால் தனியாக களிமண்ணால் செய்யப்பட்டும், மற்ற கிட்டு நடிகர்களையே போலவே சாயம் பிசுபட்டும் இருக்கும். கண்ணையே வரவையே ‘கண் திறப்பு’ என்ற ஒரு சடங்கு. அரவானின் தலையையும் கிரீடமும் ஊர் வலமாக காளியின் பீடத்துக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டும், அங்கு ஏற்கனவே அரவானின் பிரம்மாண்டமான உடல் சிவக்களால் கட்டப்பட்டும் தயாராக இருக்கும். வலதுகாலையே மிட்டு இடது தலையின் மலே வையே துக்க கொண்டு, ஒருகையில் வில்லுடன் அமர்ந்த நிலையிலுள்ள உருவம் அது.சமகை கப்பட்ட தலையே கிரீடத்தினால் அதன் மலே பொருத்தப்பட்டும்.இருவர் கட்டியாக பிட்டு துக்க கொண்டு, கோவில் பிசாரிகையில் உயர்த்திய புனித வாளுடன் (பலிக்கத்தி) அங்கு வருகிறார்; அவர் ஒரு ஆவசேநிலையில்

இரூக கிறார் .காலியை வழிபட்டபின் அரவான் உருவத்தினராகே சனெற்று அதசை சூற்றி வந்து, இரத்தம் வழியும் விளவை ஏற்படும் துவதற் காக குங் குமம் பிசிய ஒரு பிசணிக் காயை வட்டுகிறார் .முற் காலத்தில் ஒரு ஆடு பலி கொடுக்கப்படும் , இப்போது அதற்கு பதிலாய் பிசணிக் காய் உபயோகிக்கப்படுகிறது.இந்த "இரத்தம்" அரவானின் உடலில் தளிக்கப்படும் .நாககன்னி வடேம் தரித்த கடித்து நடிகர் விரைந்து வந்து அரவானின் இறப்புக் காக புலம்ப ஆரம்பிக்கிறார் .அரவானின் பலி முற் காலத்தையே ஒரு திராவிட வழிபாட்டு வடிவத்தையும் , வழிபாட்டு முறைகளையும் பின்பற்றி, அதை பாரதவிழாவாடன் இணைத்துள்ளது என்பது தளியு.இதற்குப் பின் அன்றைய கடித்தில் அரவான் பலி நடிக் கப்படுகிறது. ஆனால் கடித்தில் அரவானின் பலியைக் குறிக்கும் வகையில் ஒரு சவேல் மடேயில் பலி கொடுக்கப்படும் வளையில் , அரவானுக்கு ஆவசேம் வர அவர் ஒப்பனை அறக்கை குத்திக்கி எடுத்துச் சிலைப்படுகிறார் .

அரவானின் பலி நடிக் கப்படலாம் அல்லது நடிக் கப்படாமலும் இரூக கலாம் .அது தவிரக் கப்பட்டால் , அபிமன்யு வதம் நடிக் கப்படும் .இது மடேயில் மட்டும்மே நடிக் கப்படும் , மடேகைக்கு அப்பால் நீளும் மற்ற சடங்குகள் இரூக காதது.சண்டகை காட்சியோ, தரூக கடித்து பாணியில் , உரத்த கோப வளிப்பாடுகளாடனும் மிகபடும் தப்பட்ட வீரதீரகையசவைகளாடன் இரூக கும் .அடுத்த நாள் 'கரண மடோட்சம்' என அழகைக் கப்படும் கரணவதம் பற்றியது.அன்றைய தினத்தின் முற்பகுதியில் பிரசங்கி கரணனின் வாழ்க்கையை ஆரம்பத்திலிருந்து அவன் வாழ்வு முழுவதையும் விரிவாக விளக்கியிருப்பார் .தரூக கடித்தில் வாளாலும் வாரத்தகைகளாலும் இரூவரிடையே சண்டையின் சிறப்பு வளிப்பாடும் .வாய்ச்சண்டையில் திறமையான வாக் குவாதம் உபயோகிக்கப்படும் , வாள சண்டையில் அத்தனகைக் கழகைக் கடித்தாடித்தனமும் உபயோகிக்கப்படும் . 18ம் நாள் தூரியதோதன வதத்துடன் கரூச சதே திரப்போர் முடிவதோடு பாரத விழாவும் முடிவடையும் .பிரசங்கியும் கடித்தில் கதை விரியும் வரிசையிலயே தன் உரையையும் நடத்திக் கொண்டு வருகிறார் .திறந்த வளிப்போர் க்களமாக மாறியுள்ளது (இதை 'படுகளம்' எனப்பார்க்க).பிரும் மாண்டமான 70லிருந்து 80 அடி வரையிலான உயரத்துக்கு தூரியதோதனின் மண் உருவம் மல்லாந்து படும் திரூக கும் நிலையில் கட்டப்பட்டிருக்கிறது.முந்தைய வருடங்களில் அப்படிக் கட்டப்பட்ட தூரியதோதனின் உருவங்கள் இப்போது கலரைந்துபோன மண்மடோய் அங்கு இரூக கின்றன .இரவூமுழுவதும் 50,60 மாட்டுவண்டிகளில் மண்ணகைக் கொண்டுவந்து அந்த மடேயின் மலே போட்டு புது தூரியதோதன உருவத்தைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் . கடித்து தூரியதோதனனைப் போலவே, சில நாட்களுக்கு முன்பு அரவான் உருவம் வடிவக் கப்பட்டதுபோல அதற்கும் சாயம் பிசப்படுகிறது.அதன் தொடையில் ஓரிடத்தில் சிவப்புச் சாயம் நிரப்பிய மண்குடம் (இரத்தத்தைக் குறிக்க) புத்தைக் கப்பட்டு அதனுள் ஒரு மரக்கத்திச் சொருகப்பட்டிருக்கிறது. மதியத்துக்குள் அக்கம்பக்கத்துக் கிராமங்களிலிருந்தெல்லாம் வந்த நிறைய மக்கள் அங்கு திரண்டிருக்கிறார்கள் , பலவிதமான கடகைகள் எழுப்பப்பட்டுள்ளன, அது ஒரு கிராமத்துச் சந்தை போல ஆகிவிட்டிருக்கிறது. நிகழ்ச்சி காலையிலயே ஆரம்பிக்கிறது.தூரியதோதனன் , பீமன் வடேம் போடும் நடிகர்கள் முழு ஒப்பனையுடன் , மனோதாளங்களாடன் விழாக் கால ஊர் வலமாய் கோவிலுக்குப் போய் அம்மனை வழிபடுகிறார்கள் .திரும்பும் போது ஊர் வலம் அவர்கள்கிராமத்தின் தரூக களாடே அழகைத்துச் சிலைகிறது. தூரியதோதனும் பீமனும் ஒருவரை ஒருவர் வாய்ச்சண்டகைக்கு இழுத்து, வம்புசய்து, கழகைக் கடித்தாடிகளைப் போல பலவித துணிச்சலான காரியங்கள் சய்து நடனமாடி, எகிறிக் குத்தித்து ஒருவரை ஒருவர் மிரட்டிக் கொண்டு போகிறார்கள்

ஆனால் அவர்கள் இருவருக்குமிடையே ஒரு பெரிய கயிறு, இருபக்கமும் மக்கள் நின்று அவர்களை வடிக் கப் பாரக் கிறார்கள் .

இதற்குள் பிரசங்கி சல்லியன் மற்றும் கௌரவர் அணியில் இதரரின் வதம் பற்றி தன் உரையில் பச்சி மூடித் திருக்கிறார் . துரியதோதனனின் மண் உருவாக்கு அருகே 5 குழிகள் தோண்டப் பட்ட அக் குழிகளில் ஐந்து காப்புக்காரர்களும் (திருவிழாவின் ஆரம்பத்தில் காப்புக் கட்டப்பட்டவர்கள்) சாயந் தவாக்கில் ஈர மஞ்சள் துணிச் சூற்றிக் கொண்டு, உடம்பெல்லாம் மஞ்சள் பச்சி பட்டுத் திருக்கிறார்கள் . அவர்கள் பக்கத்தில் இருக்கும் ஆண்கள் அவர்கள் மீது மஞ்சள் நீரான அடிக் கடித் தளித் தபடி இருக்கிறார்கள் , அவர்களை இறப்பினின்று காப்பது போல . அவர்கள் ஆவசேம் வந்தது போல ஒரு மயக்க நிலையில் இருக்கிறார்கள் . ஐவராக இருப்பதினால் அவர்கள் தக்கத்தில் கொல்லப்பட்ட பாண்டவர்களின் மகன்களாகக் காறிக் கலாம் . துரியதோதனனும் பீ மனும் திருக்கடித்து நடக்கும் இடத்துக்குள் நுழைகிறார்கள் . பிரசங்கி துரியதோதன் ஆழ் கடலுக்குள் மறைந்துகொண்டிருக்கிறான் எனப் பார் வயாளர்களிடம் சொல்கிறார் . துரியதோதன் திரை மறைவில் மடேகைக் குள் நுழைகிறான் . வயலில் பார் வயாளர்களிடையே காத்திருக்கும் பீ மன் அவனை வளியே வரச் சொல்லி அழகைக் கிறான் . அவர்கள் இருவரும் துரியதோதனின் மண் உருவத் தசைச் சூற்றி ஒருவர் பின் ஒருவர் ஓடிக் கொண்டு ஒருவரையொருவர் எதிர்கொள்கிறார்கள் . இருவரின் பற்களிடையேயும் எலுமிச்சம் பழம் இருக்கிறது, இருவரும் ஆவசே நிலையில் , உக்கிரமான வெறியில் இருக்கிறார்கள் . திருக்கடித்துக்கே உரிய பாணியில் அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் சண்டையில் எதிர்கொள்வது அதன் உச்ச வெறிநிலகைக் கு எடுத்துப் போகப் பட்ட இறுதிக் கணத்தில் பீ மன் துரியதோதனின் மண் உருவத்தின் தொடர்பாகத்தில் (சிவப்புச் சாயம் நிரம்பிய) மண் குடம் புதகைக் கப் பட்ட உள்ள இடத்தில் அடிக் க, மண் குடம் உடன்து இரத்தம் சூற்றிலும் சிதறியடிக் கிறது . இன்னும் ஆவசேநிலையிலேயே இருக்கும் பீ மன் மற்றும் துரியதோதன் வடேமணிந்துள்ள நடிகர்களாகக் கடித்து அரங்கத் திலிருந்து பாதுகாப்பான இடத்துக்குத் தக்கிச் செல்கிறார்கள் . துரியதோதன் கடித்து அரங்கிற் குத் திரும்பக் வரக் கட்டாது, அவ் விரண்டு நடிகர்களும் ஒருவருக்கொருவர் சமீ பமாக இருக்கக் கட்டாது . ஊர் வலத்தில் எடுத்துச் செல்லப்படும் திரௌபதி அம்மன் சிலையும் , கடித்தில் திரௌபதி வடேம் போட்பிரும்பவரும் துரியதோதனின் மண் உருவம் தொடர்பிலிருந்து இரத்தம் வழிய அடிக் கப் பட்ட இடத்தில் அருகருகே அமர்ந் திருக்கிறார்கள் . இரத்தத்தின் குறியீ டான சிவப்புச் சாயம் அவ் விருவரின் அவிழ்ந் தக் கிந் தலிலும் பச்சிப் பட்டும் , அதன் பின் கிந் தல் முடியப் படுகிறது . திரௌபதியின் சப்தம் நிறவைறேறப் பட்டும் விட்டது . கிராமத் திலிருந்து ஓர் ஏணியில் ஊர் வலமாக ஒரு பணை துரியதோதனின் மண் உருவத்திடம் அழகைத் து வரப் படுகிறான் . அவளிடம் ஒரு துடபைப் பமும் , தானியங்கள் புடகைக் க உபயோகப் பட்டும் மங்கில் முற்றும் இருக்கிறது . அவள் உரத்த குரலில் ஒப்பாரி வதைத் தபடி வருகிறாள் . அவள் துரியதோதனின் அரண்மணைப் பணைகளின் பிரதிநிதிகளின் சின்னமாகக் கொள்ளவேண்டும் . அவள் துரியதோதனின் மண் உருவத்தின் மலே அமர்ந் து ஒப்பாரி வகைக் கிறாள் . பார் வயாளர்கள் அவளாக் குப் பணம் கொடுக்கிறார்கள் . திரௌபதியின் சிலை ஒரு பிராரத் தனை சடங்குக் குப் பின் கிராமத் தினிடே ஊர் வலமாக எடுத்துச் செல்லப் பட்டும் பின் கோவிலுக்கு எடுத்துச் செல்லப் படுகிறது . இதற்குள் மதியமாகி விட்டிருக்கிறது .

2 மணியளவில் பாரதவிழாவின்கடசை சடங்கான தீ மிதிப்புச் சடங்குகான ஆயத்தங்கள் செய்ப்படுகின்றன. இது எல்லா அம்மன்கடவாள் திருவிழாக்களாகும் (காளி, மாரியம்மன்) பொதுவான சடங்கு. திரௌபதி அம்மன் தாயாக வழிபடப்படும் தயெவம், மலேம வில்லிப்புத்திராரின் தமிழ் பாரதக்கதையின் படி அவள் அகனியில் பிறந்தவள். ஒரு சுவைவகமான தீ க்குழியில் பெரிய மரக்கட்டைகள் எரிக் கப்பட்டு அக்குழி ஒரு எரியும் படுக்கையாய் மாறியுள்ளது. குழியிலிருந்து வெளியறும் இடத்தில் ஒரு சிறிய தண்ணீர் குட்டை உருவாக் கப்பட்டுள்ளது. கோவில் தர்மகரத்தா, கோவில் அலுவலர்கள் மற்றும் கரகம் எடுப்பதற்காக விரதம் மறே கொண்டுள்ள ஐந்து காப்புக்காரர்களும் கோவில் காளத்துக்குக் குளிக்கச் செல்கிறார்கள். அவர்கள் மஞ்சள் நீரில் நனைக்கப்பட்ட துணிகளைக் கட்டிக் கொண்டுவெளியே வந்து, மணிக் கட்டளைச் சூற்றி மலர்களைச் சூற்றிக் கொண்டுவந்து, கிராமத்து மக்களுடன் ஊர்வலமாகக் கோவிலுக்குச் சென்று, அங்கு சடங்கால் புனிதப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் கரகப்பானகளை எடுத்துக் கொள்வார்கள். கோவிலில் பிரார்த்தனை செய்தபின், கரகம் எடுப்பவர்களும் அம்மனும் ஊர்வலமாக தீ க்குழிக்கு வருவார்கள். அம்மன் சிலையை அங்கே வைத்து, எரியும் கரித்துண்டுகளைத் தீ க்குழி முழுவதும் சமமாகப் பரப்புவார்கள். அப்பொழுதுதான் வெட்டப்பட்ட மரத்தில் செய்யப்பட்ட ஒரு அக்கினியின் சிலையும் அங்கு வைக்கப்படுகிறது. பிரசங்கி தீ க்குழியிலிருந்து ஒரு கையளவு தணல்கட்டிகளை எடுத்து அவற்றை மஞ்சள் நீரில் நனைத்து ஒரு துணியில் கட்டி அதை திரௌபதி அம்மன் சிலையின் மடியில் வைக்கிறார். அந்த தணல்துணியை எரித்து வெளியே வரக்கூடாது. அப்படி வந்தால் அது கட்டை சகூனமாகக் கருதப்படும். அப்படி வரவில்லையானால், அது தீ மிதிப்பை நடத்தலாம் என்பதற்கான அறிகுறி. எரியும் நெருப்புக் குழியினுள் மலர்கள் எறியப்படும். ஆவசே நிலையில் இருக்கும் கரகம் தீக்கூப்பவர்கள் - அவர்களை நெருப்பில் எரிப்பட்டு மரிப்பதிலிருந்து காப்பாற்ற அவர்கள் உடலை அம்மன் ஆட்கொண்டிருக்கிறாள் - தீ க்குழியின் முழு நீளமும் மின்னும் நடைக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு முறையும் குழியிலிருந்து வெளியறும் கோடியில் இருக்கும் தண்ணீர் குட்டையை மிதித்துப் பின் திரும்பக் குழியின் ஆரம்ப இடத்துக்கு வந்து மீண்டும் தீ மிதிப்பார்கள். ஒரு முறை தீ மிதிப்புச் சடங்கு முடிந்ததும், குழியைச் சூற்றி நின்றிருக்கும் கிராமத்தினர் இதற்குள் சூற்றுக் குளிரந்திருக்கும் நெருப்பிலிருந்து ஒரு கையளவு கரித்துண்டுகளை அம்மனின் பரிசாக எண்ணித் தம் வீட்டுக்கு எடுத்துப் போவார்கள். மறுநாள் தர்மராஜாவின் பட்டாபிஷேகம் கோவிலில் நடத்தப்படுகிறது. இந்தச் சடங்கில் பிரசங்கி பாரதத்தில் இதுகுறித்த சம்பவத்தைப் பற்றிய விளக்கவாரையை நடத்தி அதன் பின் தர்மராஜாவின் சிலைக்கு மகுடம் அணிவிப்பார். இத்துடன் 20 நாள் பாரதவிழா முடிவடைகிறது.

(தொடரும்...)

vswaminathan.venkat@gmail.com